

[Fuglsang.]

karakteristisk træk er udnævnelsen af general Johansen. Denne udnævnelse står som en foreløbig slutsten på en udvikling, vi først lærte at kende, da de virkelige modstandsofficerer i de første efterkrigsår helt bevidst blev fjernet fra deres ledende poster. Enhver forstår, at hjemmeværnet reagerer så kraftigt, som det gør, mod at blive så kompromitteret, som det vil blive gennem denne udnævnelse. Der har i tidens løb været talt om en militær forholdsordre, som forpligter hæren til at kæmpe næsten i alle tilfælde. En sådan forholdsordres gennemførelse vil stille meget store krav til officerskorpsets moralske egenskaber, men hvordan kan man vente at finde disse moralske egenskaber hos folk, der af rent opportunistiske grunde eller måske af værre grunde i 1940 efter Hitlertysklands overfald på Danmark meldte sig ind i besættelsesmagtens ledende parti?

Den højtærede forsvarsminister erklærer, at Johansen er blevet rehabiliteret. Af hvem? Af en hjemmeværnskomité eller andre hjemmeværnsfolk? Eller er det af forsvarsministeren? At han ikke er rehabiliteret set med befolkningens øjne og ej heller i hjemmeværnsfolks øjne, ses nok så tydeligt. Man spørger uvilkårligt: er dette også en naturlig udvikling, som følger med samarbejdet med tyskerne ud fra det gamle ord om, at lige børn og „alte Kameraden“ leger bedst.

Så er der general Hjalff. Jeg nævnte den udvikling, vi mente begyndte med modstandsofficerernes udskiftning. Nu har den danske hærchef fortalt, at denne udvikling begyndte før eller allerede under krigen, medens kampen for Danmarks befrielse stod på, og efter visse blade og visse udtalelser at dømme synes denne udskiftning allerede under krigen at have antaget temmelig bogstavelige former. Det, hærchefen erklærer, og som ingen, heller ikke han selv, har søgt at bestride, er, at våben, der blev sendt til Danmark til brug for den demokratiske verdens fælleskamp mod fascismen, af ham blev forholdt de kæmpende styrker for senere at bruges i den borgerkrig, han forestillede sig måtte komme.

Bladet Politiken skriver efter de vidneudsagn, der fik lov til at komme frem i general Hjalffs sag mod Land og Folk, at de

efterlod indtrykket af, at generalen og hans lille stab førte sin egen politik, altså netop den „egen generalspolitik“, som man med de franske erfaringer har grund til at være bange for i dag.

Andre blade gør det til et spørgsmål, hvis politik generalen overhovedet førte, ja, nogle går så vidt som til at stille spørgsmål om, på hvilken side han i virkeligheden stod.

Det er på den baggrund nok temmelig typisk for visse former for æresbegreber, at selv efter dette mener hærchefen at have så megen ære i behold fra dengang, at han ser sig i stand til at kræve 100 000 kr. i erstatning for krænkelse af den. Men lad det være, hvad det er. Det interessante må være: hvor vidt betragter regeringen general Hjalff som rehabiliteret? Kan regeringen efter de vidnesbyrd, der er fremkommet i sagen mellem generalen og Land og Folk, stadig med god samvittighed have denne mand i spidsen for dansk forsvar?

Der var visse sager, som landsretten ikke mente kunne inddrages i vidneafhøringen. Mener regeringen heller ikke, at så alvorlige anklager, som det her drejer sig om, har betydning for en mand, der beklæder en så afgørende post, som general Hjalff gør, eller vil regeringen lade en undersøgelse foretage? Selv i Vesttyskland har man dog set, at folk med en „fortid“, for at bruge dette udtryk, er blevet tvunget til at rense sig eller gå. At brede dele af befolkningen betragter det første som temmelig ugørligt, når det drejer sig om en mand på så høj en post, og ser det sidste som eneste løsning, tror jeg selv regeringen har en temmelig klar fornemmelse af; men hvis det er sådan, må regeringen vel — også for sin egen skyld — være interesseret i at få alt i dette forhold oplyst, ikke mindst på grund af hensyn udadtil.

For at vende tilbage til de løste og uløste opgaver vil jeg nævne skattepolitikken. Ikke tilfældigt har venstre og de konservative gjort skatterne til et af deres store, afgørende spørgsmål. Skattebyrden føles ikke mindst af folk med mindre og mellemstore indtægter efterhånden ganske urimelig. Derfor falder talen om besparelser fra det offentliges side uvægerligt i god jord.

Venstre og de konservative vil i virkeligheden ikke spare, men først og fremmest flytte skattebyrden. Deres i høj grad